Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XC. Ч. 233. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 7-го ГРУДНЯ, 1984 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, DECEMBER 7, 1984 No. 233. VOL. XC.

А. КАПУСТА ВИСТУПАВ В РАТҐЕРСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ

Нюарк, Н. Дж. — Алвін Капуста, спеціяльний асистенте Державного департаменту у справах народів і національностей в Совєтському Союзів, виступив тут у понеділок, 3-го грудня ц.р. перед студентською авдиторією в Ратгерському університеті у спеціяльній програмі історії Східньої Европи. Він пояснив студентам складні питання Совєтського Союзу з 250 мільйоновим населенням, яке складається не тільки з росіян, які становлять незначну більшу половину, а решта це 130 інших колись самостійних, а тепер поневолених народів і народностей, що творять конґломерат теперішньої комуно-московської імперії.

На його думку росіяни становитимуть меншість в році 2000 з цілком простої причини. Приріст населення в европейській частині СССР є значно менший від приросту в азійській частині. Отже азійська частина буде домінувати в майбутньому, якщо імперія вдержиться у такому виді, якою вона є сьогодні.

М. Капуста підкреслив, що, не зважаючи на те, що совєти конституційно і назверх вдержують нібито федералізм і дозволяють своїм 15-ом республікам втримувати свої парляменти (Верховні Ради), а навіть міністерства закордонних справ, фактична влада є дуже стисло сцентралізована в Кремлі і тільки звідти приходять дійсні директиви щодо керування республіками. Капуста відмітив, що від царя Івана росіяни систематично збільшують свою територію шляхом завоювання інших народів і вона сьогодні становить одну восьму земної кулі. Він пояснив студентам і багатьом членам факультету дуже скомпліковані питання поширення імперії революційним і іншим шляхами, встановлення своєї влади на завойованих територіях, перевишколювання здібних студентів на васалів Москви з-поміж поневолених народів тощо. Для прикладу він навів факт, що під теперішню пору понад 500 студентів, вибранців компартії з Афганістану перебувають на перевишколі в Москві й інших містах СССР.

Інша метода вдержування в послуху поневолені народи — це військовий і поліційний терор та сильно розбудована сітка співробітників КҐБ, служби безпеки та створення атмосфери недовір'я один до одного на базі доношництва. „Ви ніколи не знаєте з ким ви розмовляєте і чи людина з якою ви щойно говорили не є агентом КҐБ і не донесе на вас у відповідні органи", — заявив М. Капуста.

Доповідач згадав Великий голод в Україні та інші методи терору, брутальне придушення танками мадярської революції в 1956 році, Празької весни в 1968 році і поневолення волелюбного народу Афганістану від 1979 року.

Проф. Тарас Гунчак з департаменту історії, який був присутній на викладі А. Капусти, доповнив лекцію цікавими статистичними матеріялами. Проф. Пітер Ґолдін, голова департаменту історії в Ратґерському університеті, заявив після лекції, що поданий матеріял був дуже цікавий і корисний для студентів.

„Національні і етнічні фактори таки мають вплив на формування закордонної політики СССР", — заявив П. Ґолдін.

ЮНЕСКО „ВМИВАЄ РУКИ" ВІД ЛІНҐВІЦИДУ В УКРАЇНІ

Париж. (УІБ) — Після трьох місяців розглядання меморандуму Уряду УНРеспубліки з 26-го липня 1984 року в справі русифікаційної політики московсько-большевицьких окупантів в України й інших неросійських республік у СССР, ЮНЕСКО прислало відповідь, що воно „не має мандату" займатися такими справами, які з'ясовано в меморандумі УНР.

Відповідь підписав А. Баккачіоґлю, директор Відділу студій і поширення культур при ЮНЕСКО, відсилає Уряд УНР до „леґальних інструментів ООН", які єдині „компетентні" в таких справах, як ті, що їх видвигнено в меморандумі.

Іншими словами, ЮНЕСКО „вмиває руки" від лінґвіцидних і культуровбивчих заходів Москви на окупованих нею теренах України, Білорусі, балтицьких держав тощо, хоч власне воно було створене як „освітньо-науково-культурна" аґенція Об'єднаних Націй. Відповідь її в справі русифікаційних процесів у СССР виразно свідчить про те, що вона не виконує основних обов'язків, накладених на неї власне в ділянках „освіти - науки - культури", тобто в основних ділянках, у яких іде русифікаційний процес Москви на окупованих теренах у СССР.

Створено генеалогічну секцію в Українському Музеї

Ню Йорк (УМ). — Тут при Історичному відділі Українського Музею створено генеалогічну секцію, завданням якої є збирати матеріяли до історії українських родів, зокрема поселених в Америці і допомагати порадами, інформаціями й посібниками — особам, що хотіли б студіювати історію своїх родин.

Як відомо, останніми роками багато американців почали шукати свого „коріння". Досліджування свого „родинного дерева" стало одним з найбільш поширених зайнять американців. Вони не лише досліджують родинні архіви, але відвідують країни та місця, звідки їхні предки походили. Вони відвідують їхні могили, роблять фотознімки, розпитують людей, студіюють міські та церковні архіви і так „рисують" свої „родинні дерева".

Деякі американські українці роблять це саме. Один з них Алвин Капуста (з роду Капустянський), спеціяльний асистент для справ підсовєтських національностей в Державному департаменті ЗСА. Він сам дослідив минуле свого роду й написав студію про українських штундистів, яких царський уряд переслідував і тому вони еміґрували до ЗСА і Канади. А. Капуста погодився допомагати Музеєві як консультант для генеалогічних студій. Незабаром він виголосить доповідь на тему: „Хто я? Проблеми дослідів історії українських родин".

РІЗДВЯНИЙ БАЗАР В ЮНІОНДЕЙЛІ

Юніондейл, Н. Й. — Річний Різдвяний базар відбуватиметься тут у приміщенні української православної церкви св. Михаїла, при 247 Мейпл авеню, в суботу, 8-го грудня ц.р., від год. 1-ої по полудні до 8-ої вечора. Можна буде набути різдвяні прикраси, печиво, ювелірні вироби Джана Саранча — три зуби, хрестики тощо. Базар спонзорує сестрицтво св. Марії і св. Ольги.

К. ЧЕРНЕНКО ПРИЙНЯВ НА ПОСЛУХАННІ АМЕРИКАНСЬКОГО ІНДУСТРІЯЛІСТА

Москва. — Константин Черненко, генеральний секретар ЦК КПСС і голова Президії Верховної Ради СССР, прийняв на послуханні американського індустріяліста і давнього неофіційного посередника між З'єднаними Стейтами Америки і Совєтським Союзом ще від ленінських часів Арманда Гаммера. Як відомо, свого часу використовував Гаммера президент Джан Кеннеді для пожвавлення розмов з тодішнім совєтським лідером Нікітою Хрущовим. Також пізніші президенти ЗСА користувалися його зв'язками з провідними совєтськими партійними і урядовими речниками, але він ніколи не заступав офіційної лінії ЗСА.

Немає навіть сумніву, каже відомий американський аналітик Алберт Л. Вікс, що на горизонті зарисовується нова форма політики детанту, не тільки між ЗСА і СССР, але також в загальному між Заходом і Сходом. Питання стоїть тільки яка: давня з 1970 років, корисна в більшості для Совєтського Союзу і його сателітів і небезпечна під оглядом переваги в озброєнню комуно-московських імперялістів та накопичення ними нуклеарної зброї небезпечної для знищення світу, чи детант побудований на паритеті рівности і справедливости та міжнародної контролі зброєнь. Все залежатиме від господарського стану СССР, каже Вікс. Москва, очевидно, не захоче позбутися свого впливу на міжнародну політику і не виречеться політики гегемонії, доказом чого є її пожвавлена активність в країнах Центральної Америки, Азії, Африці, Европі та на інших континентах.

А. Гаммер є свого роду феноменом і символом такої політики, без сумніву корисної для росіян і його прийняття самим К. Черненком та іншими совєтськими лідерами вказує на існуючу тепер в СССР політичну атмосферу. В. Кремлі хочуть довідатись чи Адміністрація президента Роналда Реґена дійсно зацікавлена поліпшенням відносин між Вашінґтоном і Москвою, а для цього найбільше надається А. Гаммер, який на 86-му році життя все ще є президентом великої компанії Оксідентал Петролїюм, цікавиться справами міжнародної політики і є великим прихильником співпраці західних демократичних держав з із східніми комуністичними.

Перед своїм виїздом до СССР Гаммер відбув консультаційні розмови в Державному департаменті і Білому Домі, так що в основному він поінформований про американські напрямні у політиці. На передодні його приїзду до Москви совєтська преса майже припинила напади на президента Р. Реґена, хоч продовжує містити критичні замітки про політику Білого. Дому. А Гаммер у розмові з К. Черненком вжив улюблену ним фразу „закочуймо рукави", тобто берімся до відбудови політики детанту, бо це, на його думку, одинокий вихід врятувати світ перед нуклеарною загладою. Ці слова дуже сподобались К. Черненкові, бо така філософія згідна із совєтською політичною лінією застрашування Заходу, кажуть політичні спостерігачі.

У політичних кругах не виключають, що у висліді розмов Черненка з Гаммером наступила заява совєтського лідера про те, що СССР є готовий переговорювати із ЗСА про всі аспекти скорочення зброєнь, але головною ціллю СССР веж таки є зупинити насичення космому небезпечною зброєю.

ДЕРЖАВИ НАТО І ВАРШАВСЬКОГО ПАКТУ ВІДБУЛИ НАРАДИ

Брюсель, Бельгія. — Міністри закордонних справ Північно-Атлантійського Оборонного Союзу (НАТО) відбули свої дводенні наради і застановлялися над можливістю оборони звичайною зброєю Західньої Европи, в обличчю запляннованих нових переговорів про загальне зменшення міжконтинентальної нуклеарної зброї і ракет середнього засягу між З'єднаними Стейтами Америки і Совєтським Союзом.

У Брюсселі тим разом панував дух єдности і потреби підвищити оборонні бюджети. Представники 12-ох европейських держав, крім Франції й Ісляндії, однозгідно підкреслили потребу тіснішої співпраці і конечність мілітарного плянування на далеку мету. Дискутувались там також справи запляннованих переговорів між державним секретарем ЗСА Джорджом Шулцом і міністром закордонних справ СССР Андреєм Ґромиком під час дводенної зустрічі в січні в Женеві. Генеральний секретар НАТО Пітер Керрінґтон висловив побажання, щоб членські держави цього оборонного союзу не занедбували власної оборони і оборони країн НАТО, бо це означало б, що Західня Европа „здає позиції і покладає всі надії виключно на переговори Вашінґтону з Москвою". Держави НАТО плянують витратити в чергових шістьох роках 7,85 більйона долярів на удосконалення оборони. Покищо тільки ЗСА мають достатню кількість зброї і амуніції, яка вистарчила б для оборони на 30 днів. Всі інші держави цього союзу мають запаси тільки на 10 днів.

Вміжчасі міністри закордонних справ Варшавського Пакту відбули свою дводенну конференцію у Східньому Берліні, у якій були заступлені крім Совєтського Союзу — Болгарія, Польща, Румунія, Східня Німеччина і Чехо-Словаччина. В Будапешті натомість нараджуються міністри оборони Варшавського Пакту. На цьому форумі совєтського міністра оборони маршала Дімітрія Устінова заступає маршал Віктор Куліков.

Головною темою конференції в Будапешті було зміцнення оборони і збільшення координації між державами. Комуністичні засоби масової інформації кажуть, що Варшавський Пакт „не буде стреміти до перегонів в зброєнні чи переваги над країнами НАТО, але не дозволить, щоб країни соціялістичної співдружности були підрядним чинником" у вирішуванні світових подій. Чимало уваги учасники присвятили новій космічній зброї і домагалися її заборони, чи накладення мораторіюму на її продукцію. Очевидно, не обійшлося на нарадах комуністичних держав без антизахідньої пропаґанди, не зважаючи на те, що нібито напруження між Заходом і Сходом дещо зменшилось, — кажуть політичні спостерігачі.

У Сілвер Спрінґ помер П. Петрик, старшина армії УНР

Сілвер Спрінґ, Мд. — В понеділок, 3-го грудня 1984 року, тут помер на 98-му році життя сл. п. Петро Петрик, полковник української армії УНР, командир п'ятої Сокільської бриґади Української Галицької Армії, штабовий старшина першого галицького корпусу, делеґат для переговорів у справі перемир'я з Червоною армією після переходу УГА за Збруч, член Української Військової Організації (УВО), командант Львівської округи УВО, політв'язень, керівник культурно-освітнього і організаційного відділу Товариства „Просвіта", голова Філії „Просвіта" у Львові та довголітній політичний і громадський діяч, член багатьох організацій в Україні і на поселеннях.

Парастас був відправлений в середу, 5-го грудня ц.р., в похоронному заведенні Гайнс Ріналді у Сілвер Спрінґ, Мд., а похорон відбувся в четвер, 6-го грудня, о год. 9-ій рано з того ж заведення на український національний цвинтар у Вашінґтоні. Покійний залишив в жалобі дочку Ірину Ставничу з родиною та велику родину в ЗСА, Україні та інших країнах українського поселення.

Замість квітів на могилу родина просить складати пожертви на будівельний фонд української католицької церкви св. Трійці у Сілвер Спрінґ, Мд.

Сестри Служебниці святкують подвійний ювілей

Словтсбурґ, Н. Й. — Сестри Служебниці Пресвятої Діви Марії в ЗСА повідомляють про початок святкувань подвійно ювілейного року, який розпічнеться тут Архиєрейською Божественною Літурґією, що її відслужить Владика Василь Лостен, в празник Непорочного Зачаття в суботу, 8-го грудня ц.р.

Сестри Служебниці будуть обходити 50-ліття апостольської праці в ЗСА і 25-ліття заснування Американської провінції Непорочного Зачаття.

Урочисті святкування цього ювілейного року відбудуться в часі Успенського відпусту тут 10-11-го серпня 1985 року, при участі єпископів, священиків, сестер і вірних. Сестри запрошують всіх злучитися в молитовній подяці Богові за всі дари і ласки одержані на протязі цих благословенних літ Сестер серед українських людей.

Помер д-р Лев Голінатий

Нюарк, Н. Дж. — У вівторок вполудне, 4-го грудня 1984 року, помер тут у шпиталі Мавнтсайд, Монтклер, Н. Дж., св. п. доктор прав Лев Голінатий, визначний громадський діяч.

Д-р Лев Голінатий (фото з 1942 р.)

Лев Голінатий народився в Надорожній в священичій родині о. Миколи і Марії з Ганкевичів. Закінчив Академічну гімназію у Львові; правничі студії у Кракові, завершив докторатом у Львові. Покійний був нотарем у Новому Селі, Підволочиськах, Станиславові, Львові і Відні.

Під час Визвольних Змагань він був сотником УГА, Корпусу Коновальця та учасником проголошення соборности України 22-го січня 1919 року на Софійській площі в Києві. Він щасливо перебув хворобу повторного тифу в чотирикутнику смерти, а в 1930 році був сильно потурбований горезвісною пацифікацією в Новому Селі.

Д-р Голінатий, довголітній голова ОбВУА в Нюарку, був особливо відданий своїм побратимам-комбатантам. Довгі роки покійний цікавився спортом, а особливо любив копаний м'яч, а вже в тридцятих роках був головою спортового Товариства „Пролом"

Після приїзду до Америки в 1952 році був змушений змінити професію і працював у ділянці фізичної терапії у шпиталі Манвнтенсайд, а згодом у продажі реальностей. Покійний був глибоко релігійною люди-

(Закінгення на стор. 4)

Українське вінчання захоплює американських гостей

Ню Йорк. — Тут в українській православній катедрі св. Володимира відбулося вінчання молодого українського лікаря-хірурга д-ра Данила Юрія Свістеля з дочкою відомого колекціонера мистецьких речей і видавця мистецьких журналів Ґіффорда Філліпса з Ню Йорку, предки якого були одними з перших, що прибули до ЗСА.

Молода, Елис Катерина, є також мисткинею та закінчила мистецькі школи в Бостоні і в Еспанії та буде далі продовжувати працю в тому напрямі.

Вінчання в українському православному обряді довершив парох УПЦ св. Володимира о. протоієрей Володимир Базилевський в присутності понад 150 гостей та родин молодих. Американські гості були захоплені обрядом та співом катедрального хору.

Про вінчання була довша згадка в щоденнику „Ню Йорк Таймс" з 25-го листопада 1984 року.

Молодий, д-р Д.Ю.Свістель, є сином покійного вже Юрія Свістеля, уродженця Галичини та внуком відомого українського адвоката Франца Свістеля. Мати молодого Ірина, яка є мисткинею в кераміці, походить з Уманя на Київщині та постійно живе в Трентоні, Н. Дж.

РІЗДВЯНИЙ БАЗАР В УОКЦЕНТРІ

Філядельфія. — В суботу й неділю, 8-го і 9-го грудня ц.р., тут в Українському Культурно-Освітньому Центрі, при 700 Сілар ровд, відбуватиметься Різдвяний базар, чистий дохід з якого піде на покриття сплати УОКЦентру. В суботу базар розпічнеться о год. 9-ій рано і триватиме до год. 6-ої вечора, в неділю від 10-ої рано до 4-ої по полудні. Можна буде набути різні мистецькі речі, українські страви, книжки, ялинки, картки, кутю, оріхи, та інші потрбні на ялинку і для подарунків речі.

У СВІТІ

АФҐАНІСТАНСЬКІ ПОВСТАНЦІ обстріляли ракетами і мінометами палац насадженого совєтами „президента" Бабрака Кармаля, який розташований у серці Кабулю. Свідки бачили тільки вогонь, крики людей, чули сирени військових амбулянсів, але урядового повідомлення в цій справі не було. Повстанці мали намір знищити також готель, у якому 80 делеґатів із 41 країн світу відбували свою нараду. Конференцію в Кабулі зорганізувала Афро-Азійська мирова організація інфільтрована комуністами. Ракети не попали однак в готель і ніхто з делеґатів не постраждав. Натомість значно пошкоджені були військові бараки і східньонімецька культурна місія, розташована в сусідстві „Інтернаціонального готелю".

В МОСКВІ ПОМЕР НА 70-му році життя маршал Павел Кутаков, шеф совєтського летунства і один із численних заступників міністра оборони маршала Дімітрія Устінова, який, як відомо, вже другий місяць не показується між людьми і не виконує своєї служби. Кутаков був шефом летунства на протязі останніх шести років, але останньо дуже хворів, хоч совєтське пресове агентство ТАСС, притримуючись совєтської „традиції", не подало причини смерти. Правдоподібно маслідником Кутакова стане його дотеперішній заступник 64-річний маршал Ґріґорій Скоріков. Називається також прізвище маршала Александра Єфімова.

ЕСПАНСЬКИЙ ЖУРНАЛІСТ, який крім того студіював медицину і професійну боротьбу з биками, був найменований у вівторок, 4-го грудня ц.р., на пресового речника Ватикану. 48-річний Хуакін Наваро буде першим неіталійцем на цьому важливому пості ватиканської держави. Він також буде другою з черги особою, яка рішатиме про офіційні і півофіційні пресові видання.

БРИТАНСЬКА ГАЗЕТА „Обзервер" повідомила, що минулої неділі, 2-го грудня, у Лондоні помер на 75-му році життя Едвард Кренкшо, відомий знавець підсовєтської проблематики, автор багатьох книжок і праць про країни Східньої Европи і хронікар Гапсбурґської монархії. Газета не подає причини смерти, а тільки каже, що він помер після „довгої і болісної" недуги. Е.Кренкшо написав понад 20 книжок, а також три повісті. Крім того він співпрацював з багатьма впливовими газетами в світі, включно з „Ню Йорк Таймсом", „Вашінґтон Пост" та іншими. Кренкшо написав передмову до книжки-спогадів Нікіти Хрущова і свою оцінку політики цього совєтського лідера, який перший почав був процес десталінізації комуно-московської імперії.

ЗНАВЦІ ПІДСОВЄТСЬКОЇ дійсности кажуть, що у випадку коли до влади в Кремлі прийде Міхаїл Горбачов, перша людина в Політбюро після Константина Черненко, то до голосу прийдуть молодші технократи, які намагатимуться ввести господарські реформи, щоб поставити совєтську економіку на вищий рівень і хоч частинно унезалежнити її від закупів зерна за кордоном. Цій справі вони приділятимуть більше уваги, як комуністичний ідеології, яка достатньо закріпилася в СССР і країнах Східньої Европи.

В АМЕРИЦІ

КОМІСІЯ ЕТИКИ ПАЛАТИ Репрезентантів подала до відома, що Джералдін Ферраро порушила етику члена Палати тим, що не поінформувала про усі фінансові справи свого чоловіка. Але комісія вирішила, що вона це не зробила з розмислом і тому не можна її тепер за це потягати до відповідальности.

КАНДИДАТ НА ПРЕЗИДЕНТА Демократичної партії Волтер Мондейл мусить тепер заплатити Урядові 379,640 дол., а крім того цивільну кару у висоті 18,500 дол. за те що брав більші суми на виборчу кампанію, як це законом дозволено. Вимогу повороту до Уряду надвишки поставив сенатор Ґері Гарт, який був конкурентом В. Мондейла у передвиборах.

АДВОКАТ РОДИНИ китайського письменника і журналіста, що його забили недавно у Сан Франсіско, заявив, що вбивці це члени ґенґу злочинців, які мали дуже добрі зв'язки з Тайваном. Це вказує на те, що вбивство було заплянноване політичними силами з Тайвану.

У ЛИСТОПАДІ ЗАПІЗНЕННЯ летів літаками в ЗСА зменшилися на 55 відсотків у порівнянні з попередніми місяцями. Це сталося завдяки тому, що змінено відповідно розклад часу відлетів і прилетів і тим самим на летовищах не збирається велика кількість літаків, що мають причалити або відлетіти. До поправи розкладу часу літаків причинилася також виїмково добра та спокійна погода в ЗСА в місяці листопаді.

В ЛОНҐ АЙЛЕНД КОЛІСЕУМ, що звичайно є місцем великих спортових змагань або циркових вистав, відбулося у вівторок, 4-го грудня ц.р., велике жидівське весілля з участю понад 20,000 осіб. У виїмково святочній атмосфері повінчалося там двоє нащадків рабіна великої консервативної секти гасидів що має багато мешканців Ню Йорку та околиці. На весілля приїхали також делеґатії гасидських жидів з Ізраїля, Европи, Австралії та Південної Америки.

ДРУЖИНА АҐЕНТА Сі-Ай-Ей, що стоїть перед закидом шпигунства на користь Чехо-Словаччини, відмовилася зізнавати проти свого чоловіка на переслуханні в суді в Ню Йорку, але суддя не дав їй в тому випадку прав, які мають подружжя, тому що обидвоє стоять під закидом шпигунства.

ТОМАС О'НІЛЛ БУДЕ служити вже п'ятий раз дальші два роки спікером Палати Репрезентантів, що молоді демократи не прийняли з великою радістю тому, що бажали вже зміни на тому пості, не погоджуючись із потягненнями Т. О'Нілла.

В ЧИКАҐО СТРАЙКУЮТЬ учителі публічних шкіл, які вичікують нового договору поміж спілкою і Шкільною Радою відносно платень і бенефітів. З обидвох сторін ідуть усі старання, щоб страйк якнайскоріше закінчити догідними для всіх договором.

ТИСЯЧІ МОЛОДИХ ЛЮДЕЙ з Ню Джерзі переїжджають кожного вечора границею свого стейту до Ню Йорку і Коннектикат, щоб там могти свобідно пити алькоголь, тому що є різниці у границях віку, в яких можна публічно купувати алькоголь. З того приводу ідуть тепер намагання, щоб у цих трьох сусідніх стейтах був однаковий вік — 21 — для свобідного вживання алькогольних напитків.

УБИВСТВО СТУДЕНТКИ драматичної школи в Ню Йорку Каролайн Айзенберг викликало широке потрясення населення і поставило під застанову питання чи оплачується ставити опір напасникам, які хочуть ограбити чи знасилувати свою жертву.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $7.50 на 6 місяців, $15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — $1.00.

Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Люди і політика

Події не приходять „самі від себе", нема автоматизму подій, всі події роблять люди — ця найперша істина політичної науки стосується тепер дуже виразно актуальної ситуації в ЗСА. Роналд Реґен виграв вибори такою більшістю, якої ані він, ані ніхто з його співробітників не сподівався. Але, хоч за Конституцією Реґен має більші права, як будь-котрий монарх, президент чи прем'єр у будь-якій демократичній країні світу, він не є диктатором і залежить від співпраці з людьми. Сам Уряд складається з 13-ох секретарів (ресортових міністрів). Штаб Білого Дому нараховує п'ять осіб, поруч із ними є ще шість асистентів Президента і дев'ять т. зв. екзекутивних аґенцій. А люди є тільки людьми, із прикметними кожній окремій людині рисами вдачі, своїми амбіціями й аспіраціями. Найкращий приклад, як важко у такому великому зборі найближчих співробітників президента ЗСА зберегти гармонію подає історія з першим державним секретарем Реґена, генералом Александром Гейґом. Колишній командувач збройних сил НАТО, політик-дипломат, людина з найкращими кваліфікаціями на такий високий пост, не міг чи не вмів достосуватися до нових відносин і вийшов з уряду. Також амбасадор ЗСА в ОН Джін Киркпатрик не захотіла залишатися на свому посту у другій каденції Роналда Реґена, бо надокучили їй безперервні атаки проти ЗСА від СССР і „невтральних" в ОН.

Існує теж і буде продовжуватися — традиційне суперництво між Білим Домом, тобто Президентом, і Капітолем, тобто Конґресом. Вислід виборів був світлий для самого Роналда Реґена, але й приніс деякі прикрі несподіванки. У Сенаті республіканці втратили два мандати у користь демократів і мають більшість тільки восьмох голосів, 54:46. У Палаті Репрезентантів республіканці збільшили свій стан посідання тільки на 13 мандатів і тамошня демократична більшість існує все ще у відношенні 255:180. На 50 губернаторів — 35 є демократів. Ото ж республіканський Президент мусить мати підтримку від опозиційної Демократичної партії, коли захоче мати успіхи у всіх внутрішніх і закордонних справах. Практично, це означає, що державний патріотизм і почуття понадпартійної відповідальности за державні справи доводитиме в другій каденції Роналда Реґена до щораз нових компромісів.

На самому початку урядування в другій каденції стрінула Президента досить неприємна зміна на становищі голови Республіканської більшости в Сенаті. Сенатор Говард Бейкер не кандидував більше і на його місце обрали сенатора Роберта Дола з Кензасу, потенціяльного суперника Джорджа Буша у президентських виборах 1988 року, — республіканського традиціоналіста, який проте конкретні компромісові рішення ставить вище над партійно-політичну філософію, що, як пишуть, вже доводило до суперечок між ним і Президентом. Новим головою сенатської Комісії військових справ став один із ветеранів Сенату Берріі Ґолдвотер, генерал резерви, який ніби не стоїть у найкращих взаєминах з секретарем оборони Каспаром Вайнберґером. Головою Комісії закордонних з'язків на місце Чарлза Персі став близький співробітник Роналда Реґена Чарлз Люґар, з консервативного крила Республіканської партії.

Демократи обрали знову на свого спікера Палати Репрезентантів свого „патріярха", ліберала Томаса О'Нілла, але, видно, його лібералізм і ворожість супроти Роналда Реґена перетягли струну, бо — як повідомляє преса — він погодився бути речником тільки ще два роки та обіцяв більше рахуватися з консервативнішими демократами. Від конструктивної співпраці між Президентом, Сенатом і Палатою Репрезентантів залежить вирішення найважливішої справи внутрішньої політики, якою є зрівноваження (спершу редукція) дефіциту державного бюджету, який сягає астрономічної цифри понад 200 більйонів дол. Від такої співпраці залежить в ділянці закордонної політики — переговори з СССР про припинення перегонів у зброєнні і редукцію збройних арсеналів та справи замирення на Близькому Сході і Центральній Америці. Всі ці справи вирішуватимуть в другій каденції президента Реґена його давні і нові співробітники. Сам він заявить своє становище у зверненні про Стан Унії.

Від січня 1985 року починається нова сторінка історії Америки. Треба буде великого труду, терпеливости, хисту і щастя, щоб ту нову сторінку можна було записати позитивами. Все це залежить від людей. В Уряді теж прийдуть зміни. Роля ЗСА у світі така вирішна, що ввесь світ з натугою стежить за розвитком подій в Америці, бо сама виборча перемога Реґена ще не вирішила десятків актуальних проблем.

Олександер Татомир

СОВЄТСЬКА СТРАТЕГІЯ В ЛАТИНСЬКІЙ АМЕРИЦІ

Засоби масової інформації, з великою шкодою для ЗСА, постійно промовчують заяви компетентних людей про те, що Совєтський Союз має рішальний вплив на поширювання комунізму та лівих партизанських рухів у Латинській Америці.

Недавно ці засоби промовчали звіт американського амбасадора до Чіле Джеймса Теберґа, який на нараді урядовців Білого Дому підкреслив, що частиною совєтської ґльобальної стратегії є встановляти революційні марксистсько-ленінські уряди не тільки в Центральній Америці, але і в цілій гемісфері. Успіх червоних партизанів, денебудь на цьому терені, підносить мораль революціонерів у всій Латинській Америці.

Вишкільні табори в Кубі та Нікараґуа постійно висилають терористів, щоб дестабілізувати демократичні й протикомуністичні уряди в Америці. Ця підривна активність значно зросла в останніх роках. Куба вишколює, дає зброю, інструкції та фонди лівим революційним групам, як: монтенери в Арґентині, національно-революційний рух у Болівії, комуністична партія та МІП в Чіле, рух М-19 в Колюмбії і комуністична партія в Еквадорі. Куба є основною базою для революційних рухів, що ними керує Кремль. Крім Куби та Нікараґуа в Центральній Америці находиться коло 2,000 совєтських і з сателітних країн дипломатів, комерційних урядовців і журналістів, велика кількість яких бере участь в підривній і шпигунській діяльності.

„Без мілітарної та економічної допомоги Москви Куба була б відсталою країною під залізним марксистським зарядом, а Кастро залишився б ще одним диктатором, який зрадив обіцянку демократичних реформ, що її давав революційний рух", — заявив Д. Теберґ. Тепер партизанські групи є багато краще вишколені та забезпечені, ніж у минулому й виразно пов'язані з віссю Москва - Гавана, яка рішила за всяку ціну зневтралізувати ЗСА і унеможливити американському Урядові доставляти військову й матеріяльну допомогу правлінням, які протиставляться червоним партизанам. Щоб осягнути намічену ціль совєти розпочали софістиковану дезінформаційну кампанію та роблять інтенсивні міжнародні заходи, аби впливати не тільки на ЗСА, але і на всі засоби масової інформації Заходу, на публічну опінію і демократичні леґіслятури.

Д. Теберґ сказав, що Папа є поважно затурбований лівим крилом Католицької Церкви в Латинській Америці, яке часто співпрацює зо крайніми революціонерами, а церковна ієрархія й досі не зуміла дійти до ладу з тими священиками, що поширюють клясову боротьбу та спихають Церкву на шлях самогубства. На Кубі Церква замовкла, а в Нікараґуа Церкву гостро атакує комуністичне правління. Стає наглядним, що деякі люди не можуть навчитися нічого з минулого. Чілійські владики мали зустріч у Римі з прогнаними провідниками радикальних марксистів, включно з представником забороненої законом комуністичної партії в Чіле.

„Безпека західньої гемісфери — неподільна" наголосив амбасадор Д. Теберґ.

Засоби масової інформації не тільки, що промовчують голоси остороги про комуністичну загрозу, але і своїми явними симпатіями до підривних рухів у Латинській Америці стараються збаламутити американське громадянство, якщо йдеться про характер та ціль цих рухів. Клясичним прикладом злочинної дезінформації була всім відома справа інвазії на Ґренаду.

Останні вибори в ЗСА впевнили, що американське громадянство, в подавляючій більшості, керується здоровим інстинктом самозбереження і не надто серйозно бере до уваги тенденційні коментарі масової інформації, яка під впливом лівих груп уже не раз виявила свої крайньо-ліберальні симпатії до марксистських експериментів.

У противагу лівій пропаґанді почали появлятися консервативні часописи й журнали, що від кількох років б'ють у дзвін на тривогу. До таких часописів належить знаменито редаґований тижневик „Вашінґтон Інквайрер", що 16-го листопада ц.р. помістив повищі інформації у статті п.н. „Совєтська стратегія в Латинській Америці" пера В. Вікторсана.

Повідомлення амбасадора Д. Теберґа про совєтську міжнародну кампанію для зневтралізування оборонних заходів ЗСА є осторогою також і для нас. Червона Москва знає, яке значення української еміґрації у вільному світі — як здеклярованого ворога комунізму та найбільше достовірного очевидця і свідка її жахливих злочинів проти людства. Тому вона докладає усіх заходів, щоб не лиш припинити наші впливи на міжнародну політику свободолюбних народів, але й знищити нас морально. Доказом на те є теперішня совєтська преса зі зростаючими постійними нападами на закордонних українців — мовляв українці організували протижидівські погроми в Другій світовій війні.

Інстинкт самозбереження повинен і нам підказати, щоб ми негайно припинили всі групові непорозуміння та однодушно протиставилися затіям Москви. Це є conditio sine qua non нашого дальшого існування на поселеннях, як амбасадора визвольних змагань українського народу.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ЧИ НОВИЙ УДАР ВАТИКАНУ?

На святкуваннях ювілею Філядельфійської Архиєпархії в 1969 році, гість з Ватикану, кардинал Фірстенберґ заявив: „Коли українські католики живуть серед римо-католицької більшости, вони повинні до неї пристосуватися і обрядово злитися. Злиття з обрядовою більшістю повинно йти впарі з мовною і культурною асиміляцією. Зміна церковного календаря, відправи Богослужб, навчання катехизму й молитов англійською мовою корисні, бо вони наближують нас до католицького універсалізму".

Так вже частинно сталося. В тій заяві є недвозначна постава Ватикану супроти нашої Церкви. Українська Католицька Церква як самостійна одиниця є зайва у Вселенській Церкві, а навіть становить перешкоду у переговорах Ватикану з Москвою.

У „Завіщанні" Патріярха Йосифа подано теж ці рядки: „Апостольський Римський Престіл під впливом і властю урядовців Римської Курії... взяв в 1970-их роках політичний курс, який спричинив болючий удар для нашої Церкви в Україні, а ще більше для тієї частини нашої Церкви і народу що найшлися у вільному світі"... Тому, коли сьогодні стали відомими таємні документи про контакт між Апостольською Римською столицею і московською патріярхією, що мають характер присуду смерти для Української Церкви... " Це є автентичні слова із „Завіщання" Патріяха Йосифа. Їх правдивість безсумнівна, в тому не може бути ніякої квестії.

За 20 років перебування Блаженнішого в Римі вся преса світу — католицька, світська, з польською „Культурою" включно — подібно насвітлювала відносини Ватикану до УКЦ. Були критичні коментарі у зв'язку з перекреслюванням помісности, передбачувано її ліквідацію. Пригадаймо лиш: „Смерть Церкви" пера Дж. А. Малоні, єзуїта, викладача найстаршого католицького університету в ЗСА Фордгам університету, у „Діяконія", що є виданням Центру ім. Івана XXIII (т. ХУ, ч. 1, 1980 р.). Або: „Юкреініен Синод парт оф трікі Ватікан балансінґ акт" у „Аур Сандей Візітор", що є часописом католицької фундації архиєпископа Дж. Ноля (6-го квітня і 13-го квітня 1980 р.) та багато інших.

Яскраві наголовки чомусь не притягли уваги українського єпископату, аж ось коротка згадка в „Нюзвік" п.н. „Невідповідний обряд в Церкві Риму" викликала реакцію. Митрополича філядельфійська канцелярія дала репліку до преси, у якій заперечено засекреченість Ватикану, суспенду одружених священиків, заперечено стремління Апостольської Столиці до ліквідації УКЦ як окремішньої одиниці у Вселенській Церкві, підкреслено прихильність Івана Павла II до нашої Церкви. Але найважливішим з усього є проголошення: „Церква сказала нам не титулувати Верховного Архиєпископа Патріярхом".

Про засекреченість Ватикану всім відомо. Постанови чи заборони передається владикам довірочно, їх зобов'язує мовчанка. Згадка в „Нюзвік" про суспенди є зрозуміла хоч би тому, що суспенди були проголошені в 1976 році в торонтонській і філядельфійській епархіях. Про напрям політики Ватикану давно подавала світова преса. Тепер свідчення Патріярха Йосифа у „Завіщанні" про трагічну долю нашої Церкви не може ніхто квестіонувати, ані заперечити.

Теперішній Папа прийняв ім'я Івана Павла II з підкресленням, що йде слідами попередників, а вони започаткували політичний діялог з Москвою. Рим давно поступається Російській Православній Церкві і Кремлеві. Звільнення Блаженнішого завдячуємо не лиш самій інтервенції Папи Івана XXIII, але й політичній коньюнктурі світу. Ентузіястичні оплескування Ісповідника Віри отцями II Ватиканського Собору не довели до признання патріярхату УКЦ, хоч він саме тоді на тому Соборі перший раз цю справу підніс. В тому перешкодили архимандрит Котляров і протоієрей Боровой, запрошені на Собор як обсерватори з Москви. Діялог Ватикану з Москвою почався. Іван Павло II є зручним дипломатом, його діялог і пов'язані з тим події є докладно наперед обдумані. Вже в другому році понтифікату подбав, щоб на Надзвичайному Синоді УКЦ, лиш на те скликаному, удалося за всіми приписами вибрати людину з прикметами „лагідности і покори" (слова Папи), щоб не було ставлення опору ватиканській політиці. Сталося це під особистим проводом і наглядом Папи і уважним оком Курії (Сільвестріні, Бріні, Ріццато, Діяз) голосами унапрямлених владик. Адже Папа якщо б цього хотів, міг доручити Блаженнішому скликати Синод, на якому свобідно, без чужого натиску, були б ставлені кандидати і одного з трьох Папа затвердив би. Далі: собор св. Софії, доказ живучости УКЦ і нашої присутности у вільному світі, свідоцтво багатої духовости не був місцем хіротонії Архиєпископа Мирослава. Українська преса широко подала про „Історичну подію в Сикстинській каплиці", про співдію Папи прикрашену українською мовою. Висвячено незнаного священика, якого чотири місяці раніше Рим без консультації з українським єпископатом назначив філядельфійським Митрополитом, щоб став наслідником велетня Української

(Закінчення на стор. 4)

Андрій Дзедзик

ПРО УКРАЇНЦІВ, ЩО ЗГИНУЛИ ПІД МОНТЕ-КАСІНО

(В 40-ву річницю їхнього загину)

Із статті генерала Андерса з 1945 року в польській газеті „Ґв'язда Полярна" з 12-го травня 1984 року довідуємося, що під манастирем Монте-Касіно в Італії впорядковано військове кладовище, де спочили воїни різних національностей в числі-понад одну тисячу На кожній могилі зазначено ім'я, прізвище, день народження і смерти кожного вояка.

Автор статті у дальшому згадує, що крім римо-католиків (поляків), там поляглили: протестанти, православні, жиди, магометани ну й „ґрецко-католіци", не подають віроісповідання і національности поляглих. У тому ж році відвідали кладовище єпископ Ґавліна, англійський маршал Геролд Алєксандер і духовенство всіх обрядів, а під час молитов за душі поляглих повівали національні прапори поляглих. Чи повівав там й наш національний прапор, дуже сумніваюся.

Стільки про статтю ген. Андерса.

Із недавньої історії Другої світової війни знаємо, що спільно з воїнами згаданих народів згинула певна кількість американських й канадських воїнів українського походження, про що ген. Андерс не згадує. Щодо формування корпусу ген. Андерса, то також нам усім відомо, що він за дозволом Сталіна зорганізував поляків і українців до цього корпусу, які були горожанами Польщі і які напевно скривалися із своєю національністю, щоб вирватися з-під „опіки" Сталіна. Всі вони боролися в обороні Европи проти полчищ Гітлера.

Причиною чи радше поштовхом до написання цієї статті була згадка в щоденнику „Свобода" від 17-го листопада ц.р. про пожертви на фундацію Українського Вільного Університету, де проф. Петро Ґой подав виказ жертводавців за місяці травень-серпень 1984 року, а при кінці він між іншим згадує про сорокову річницю боїв під Бродами і Монте Касіно, де з рамени згаданої Фундації з нагоди цієї річниці покладено китиці живих квітів на могили українських воїнів у Фельдбаху в Австрії і Монте-Касіно в Італії. Д-р Ґой також згадує, що „розпочато досліди (збирання матеріялів) про численну участь українців у боротьбі з гітлеризмом на західньому фронті, зокрема в армії ген. Андерса і французькому резистансі та можливість відповідного задокументування цього факту".

Виходить, що д-р П. Ґой не звернув уваги на мою коротку статтю у місячнику „Наш Голос" (за вересень 1984 р.) п.з. „Наші поляглі під Монте-Касіно", де я під псевдом „Ан-ик" згадував про статтю ген. Андерса й наших героїв що полягли під Монте-Касіно, а це було б до певної міри „збиранням матеріялів" у цій справі. Із згадки д-ра П. Ґоя довідуємося, що хтось їздив до Австрії і Італії і поклав там живі квіти на могилах наших воїнів. (Хіба не на могилах наших воїнів під Бродами!) Про це повинно бути більше докладних інформацій.

У „Нашому Голосі" я писав, що ми повинні були зацікавитися, чи дійсно було так, як описує ген. Андерс, котрі з наших владик так були й відслужили панахиду за наших воїнів і чи в пізніших роках відбувалися прощі на це кладовище аж до наших часів за 40 років? Про це можуть і повинні сказати наші комбатантські організації і подати до преси.

Дотепер було кілька прощ до Риму з нагоди кількох річниць в пошану тоді ще живого нашого Патріярха Йосифа й варто б знати чи при цій нагоді відбулася хоч би одно проща до могил наших воїнів під Монте Касіно, віддаленого на 80 миль на південь від Риму.

Вкінці: чи не заслуговують наші воїни хоча б на скромний пам'ятник на цьому кладовищі, на якому були б вириті їхні прізвища. Може не одна родина не знає, де поляг їхній родич, і довідалися б де він спочиває.

Думаю, що українське громадянство радо складе відповідну суму грошей на його будову, але потрібно, щоб хтось цим зайнявся, як це було у випадку студентського комітету „Дахав" чи побудови пам'ятника в пошану поляглих воїнів УПА в Бавнд Бруку. Італійський уряд напевно дозволив би на будову такого пам'ятника. Наші воїни з-під Монте Касіно повинні спочивати не під польським „знічом", їхнім орлом чи хрестом „Віртуті Мілітарі", але під рідним своїм прапором і тризубом!

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

Ганна Черінь

Самба

VI.

Керівник екскурсії навчав нас не брати таксі без торгування, бо не зважаючи на офіційні правила, для туристів ціни інакші. Ну, ми ж маємо „язика" — нашу Олю, тож послали її до водія таксі. Вона поговорила з ним і повернулась.

— Що він править?

— 100 долярів.

— Може крузерів?

— О, ні тут дуже добре вміють рахувати на доляри. Сто долярів.

— Ну і що ви йому сказали?

— Що він божевільний.

Оля дуже мила, ввічлива й побожна дівчина, та ще й катехитка. Я не повірила.

— Ану, скажіть мені португальською мовою, що ви йому відповіли.

Почувши „льоко" (дурень), я переконалась, що таке здирство не тільки катехитку, а й янгола може розсердити.

Оля ходила ще до трьох водіїв таксі, і вже кожний правив трохи менше — аж поки не найняла якогось за десять долярів. Ми їздили підйомними машинами, такими, як у Києві фунікулер; той, що віз нас на Цукрову Голову, їхав просто сторчака. Збоку це дуже страшно, але в вагончику здається, що їдеш по землі. Навколо статуї Христа й Цукрової Голови побудували плятформи, де є каварні з дуже гарними сувенірами, квітники й навіть маленький звіринець. Я не здогадалася накупити бразилійських самоцвітів саме тут, а потім їх у місті не могла знайти, а якщо якісь і були, то втроє дорожчі.

Найкраще на цих висотах — це краєвиди. Можна годинами стояти й дивитися на океан, прекрасну затоку Ґванабара, кучеряві крони дерев, серед яких ми марно намагалися знайти те дерево, що дало назву країні — „пао до Бразіл". Люди його винищили, так що й на показ не зосталося.

Увечері ми подалися до нічного клюбу — на вечерю й виставу. Вечеря була типово бразилійська й називалася „шугаско". Ми посідали за довгі столи, як то робиться для великих туристичних груп. На столі стандартні страви, як і в американських буфетах: безсмакові салатки, картопля, якась городина і досить смачні булочки. Але одразу, один з за одним, до нас вирушили кельнери. Вони несли на списах великі шматки печеного м'яса. Поставить спис вам на тарілку й ріже, поки ви не скажете „досить". Тоді за ним другий кельнер, з іншим м'ясом. Була воловина, свинина, баранина, шинка, язик, печінка й дуже смачні маленькі ковбаски (того я скоштувала аж два рази). На десерт нам дали трошки пудінґу і пару цукерок. Тоді ми пішли на концерт. Оскільки це був тиждень по карнавалі, для нас танцювали кращі дівчата з паради. Як же це вони танцювали? Перш ніж сказати про їх мистецтво, опишу їх вбрання — схожі на вбрання бурлескних і ляс-веґівських вистав, але багато більше сенсаційні. Нижче пояса майже нічого нема, сама тільки трикутна латочка. Так тут ходять не тільки на сцені, а й на пляжі і навіть по вулиці. Називається такий купальничок „танґа". Ззаду тільки мотузочок, що тримає трикутничок на тілі. А як повіє вітер, красуні обмотуються леґенькою спідничкою на зав'язках, що має цікаву назву: „томака-ке-кайя".

Танцюристки складних рухів не роблять, бо нести великі споруди на голові й на хвості, та ще на височенних стилетах, не легко. Виступала також голосиста співачка. Вона співала-співала, а далі не витримала й кинулась у вир пристрасної самби, і затьмаривши мало рухливих тяжких пав. Не можна було розібрати, що ж її справжнє покликання: танок чи пісня. Кілька чорношкірих хлопців розважали публіку грою на місцевих інструментах — бубнах — брязкальцях. Один навіть грав на сковорідці. А крім того, вигукували імена різних країн і міст, і публіка на те радісно відзивалась та горлопанила свої рідні пісні, наче без них тиждень обійтися не могла.

Вранці ми поспішаємо на сніданок. Він нам належить без додаткової платні. І що ж то за сніданок! Його можна б і не їсти — тільки дивитися на таку красу. Гори кармінового стиглого кавуна, жовтогарячої папаї, маленьких обчищених пресолодких, пахучих бананів — таких ніде в крамниці не знайдете; золоті помаранчі, соки тропічних овочів, присмажена манджоха, молошна каша з маніоки, мед, варення, булочки різних сортів... Хто хоче, може собі замовити, за додаткову ціну, яєчка. Але з такою їжею хіба ж можна хотіти чого іншого?! А ще й кава, тутешня міцна, з добре присмажених квасольок. Бразилійці п'ють її чорною, а туристи переважно з молоком. Кельнери ходять між столами з двома пекельно гарячими глеками: в однім — кава, в іншім — кип'яче молоко. „Леч?" — питають, „з молоком?" Ми завважили, що й у їдальні, і в ліфті прислужники якісь інакші, не місцеві, дуже маленького зросту, як діти, худенькі й довгообразі. Це — індіяни з Перу. Їх воліють наймати скоріше, ніж місцевих — може не так крадуть?

Степан подався на пляж хвилі фотографувати. А нам же казали — на пляж треба ходити тільки голими, бо все крадуть. А в Степана новий і непоганий фотоапарат. Якби ж один, а то два, ще й із усяким причандаллям. Одне десь поставить, з іншим возиться. От якраз і вкрадуть! З готелю мені видно Степана, а також видно, що коло нього крутяться підозрілі типи. Врешті, щоб не нервуватися, я перестала дивитися. Аж ось вертається мій чоловік.

— Нічого не вкрали?

— Океан хотів мої шлапці украсти, ледве встиг ухопити. Але знайшов для тебе в океані щасливе ескудо.

Небо захмарилося, почав кропити дощ, на радість тим, хто його хоче. Оля втішала нас, що дощ скоро перейде; це тут так, як сум, що скоро замінюється радощами — стиль життя каріоків. Ну, то ми просто сиділи й розмовляли — й наговоритись не могли. Я так хотіла відвідати українські поселення в Куритибі! ... То хоч розпитувала Олю. Вона чудово говорить українською мовою, хоч ніколи в Україні не була. Не тільки вона, а й батьки й діди її народилися тут. Ще в кінці XIX століття прибули українці з Галичини, завербовані гандлярами на обіцяні заробітки. Привезли їх у густі праліси й кинули напризволяще. Розкидали невеличкими гуртками, далеко один від одного, а потім ті люди прорубували шлях у джунглях, щоб якось зустрічатися.

(Продовження буде)

Дипломовий речиталь Ю. Фурди

У неділю, 16-го грудня ц. р., о год. 3-ій по полудні в Українському Інституті Америки, 2 Схід 79-та вулиця в Ню Йорку, відбудеться дипломовий речиталь визначного учня УМІ, пяніста Юрія Фурди. Цим виступом Юрій завершує свої музичні студії в Українському Музичному Інституті, де протягом десяти років навчання приніс Інститутові багато радости і гордости своїм великим поступом і успіхами.

Ю. Фурда

Юрій є учнем кляси фортепіяна Ляриси Крупи. Вчився він також у Наталії Даниш (1974), у покійного Олега Левицького (1974-77), покійної проф. Мелянії Байлової 1977-79) та Калини Чічки-Андрієнко (1979-83). Закінчив школу св. Юра в Ню Йорку, середню школу Риджис та є градуантом нюйоркського університету, де вивчав музику та „accounting", завершивши студії ступенем бакалявра. Він також ґрадуант Школи Українознавства при осередку СУМА ім. ген.-хор. Тараса Чупринки в Ню Йорку, успішно здавши матуру.

Юрій виступав у багатьох пописах УМІ і в Ню Йорку, і в Ірвінґтоні, як також в Українському Інституті Америки. Брав участь в авдиціях американської музичної ліґи, виступав і на сцені Карнеґі Ресайтл Гол.

З Юрія Фурди можуть брати приклад всі молоді українці. Він радо і з ентузіязмом ділиться своїми здібностями з українською громадою, особливо при молодечій організації СУМА, активним членом якої він є від дитинства. Він брав участь у всіх мистецьких ансамблях цієї організації, як акомпаньятор дівочого хору „Жайворонки" та вокального тріо „Черемшина" і як член оркестри танцювального ансамблю „Верховинці".

Роками Юрій акомпаньював вишкільним хорам на сумівських таборах на оселі в Еленвиллі, Н.Й., а влітку 1983 року він диригував вишкільним хором. Поза своєю діяльністю в СУМА, Юрій акомпаньював вокалісткам Катрі Оранській-Петик і Лідії Гаврилюк, як також квартетові „Дзвін" з Ґлен Спею. Він є керівником популярної оркестри „Водограй" з Ню Йорку, в якій грає на клявіятурах.

Цікаво зазначити, що Юрій почав свої музичні студії не як пяніст, а як гітарист. Від 1968 до 1977 року він вивчав ґру на гітарі та теорію у професора Бані Халом при Third Street Music Settlment у Ню Йорку. Сам Юрій вчив гри на гітарі при Українському Музичному Інституті.

Програма дипломового речиталю Юрія цікава і різноманітна. Зі світового музичного репертуару грає токату і фуґу д-моль Баха Тавзіґа, Бетговена сонату оп. 53, ч. 21 (Вальдштейн) та сонатіну Равеля. Не поминув Юрій і українських композиторів. Гратиме він прелюд ц-моль Лисенка та „Закарпатські мелодії" Бриля.

Український Музичний Інститут та всі приятелі Юрія бажають йому якнайкращих успіхів у завершенні своїх музичних студій при УМІ. Нетерпеливо очікуємо неділі, 16-го грудня, щоб скласти йому щиросердечні ґратуляції, які йому дійсно належаться.

Олесь Кузишин

РЕЧНИК ДЕРЖАВНОГО департаменту Аллен Ромберг заявив кореспондентам, що Совєтський Союз, не зважаючи на заплямовані переговори державного секретаря Джорджа Шулца з міністром закордонних справ СССР Андреєм Ґромиком 7-го і 8-го січня ц.р. в Женеві, Швайцарія, відкрив нову ракетну вистрільню з ракетами середнього засягу СС-20, збільшивши тим самим число ракет до 387. Раніше совєтські лідери заявляли, що вони заморозять число 345 ракет і не збільшуватимуть його принаймні тепер, коли співпраця СССР і ЗСА починає поправлятися. А. Ромберг відмовився назвати місцевості де саме відбулося відкриття нової вистрільні в СССР чи в одній із сателітних країн. Принаймні 10 інших вистрілень знаходяться в стадії будови. Представники Уряду ЗСА критично висловились про таке поступування СССР.

СОЮЗОВЦІ! ПРИДБАННЯ 400 НОВИХ ЧЛЕНІВ В ГРУДНІ, ЗАБЕЗПЕЧЕНИХ НА СУМУ 2,000,000 ДОЛЯРІВ — ЦЕ МЕТА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ У ЮВІЛЕЙНОМУ РОЦІ. ВКЛЮЧІТЬСЯ І ВИ У ОРГАНІЗАЦІЙНУ ЧЛЕНСЬКУ КАМПАНІЮ І ДОПОМОЖІТЬ ОСЯГНУТИ ЦЮ МЕТУ.

Св. п. Євгенія Залевська

16-го листопада 1984 року померла у Вашінґтоні після довгої і важкої недуги Євгенія П. Залевська, яка кілька років очолювала Український відділ „Голосу Америки".

Євгенія Прокопівна, з дому Кирилюк, народилася в Рівному на Волині 26-го грудня 1898-го року. В ранній молодості вона втратила батьків, спочатку маму, а пізніше, під час визвольних змагань, батька офіцера армії УНР, який помер на тиф. Після окупації України російськими большевиками Євгенія із сестрою Серафимою і братом Данилом, вояком армії УНР, виїхала до Польщі і опинилась у таборі інтернованих у Каліші. З Польщі вони переїхали до Чехо-Словаччини і поселились в місті Подєбрадах, що було тоді одним із найбільших осередків української еміґрації. Там Євгенія закінчила економічні студії в Українській Господарській Академії і вийшла заміж, вдруге, за Болеслава Залевського, інженера-агронома, випускника Українського Технічно-Господарського Інституту.

Після того Євгенія виїхала на Закарпаття і працювала два-три роки в школі для українських сиріт, яку фінансувала американська філантропістка Веллер. Тим часом її чоловік виїхав до ЗСА і на початку 30-их років спровадив туди також дружину. Обоє жили щасливо в Ню Йорку, але недовго, бо три чи чотири роки пізніше він помер, і вона залишилась вдовою. Працювала спочатку в фабриці чоколяди, а потім в американській організації, яка знайомила іміґрантів з життям і законами ЗСА (Американізейшон Кавнсил). Одночасно активно працювала в Жіночій Громаді в Ню Йорку, організації демократичного напрямку та вчила в місцевій школі українознавства.

В 1949 році Є. Залевська перейшла працювати до новоствореного Українського відділу державної радіостанції „Голосу Америки", який тоді очолював визначний український діяч проф. Никифор Григоріїв. Коли він несподівано помер 1953 року, Євгенію призначено тимчасовою керівничкою українського віділу. Вона неохоче прийняла те призначення, бо це був початковий, організаційний період діяльности цієї установи, але добре виконала своє завдання, як це було стверджено пізніше в похвальній грамоті директора „Голосу Америки". За її керівництва Український відділ переїхав в 1955 році з Ню Йорку до Вашінґтону, але деякі з його перших співробітників відмовились переїжджати, і на їх місце треба було набирати нових співробітників, що частково зробила Є. Залевська.

Пані Женя, як її називали всі співробітники, провадила Український відділ до 1956 року, коли керівником його призначено колишнього полковника армії УНР Володимира Кедровського. Після того вона виконувала кілька років обов'язки заступниці керівника.

Праця Є. Залевської як керівнички українського відділу була нелегка, бо це був час, коли керівні місця в европейському відділі „Голосу Америки", якому підлягав український, займали не корінні американці, а еміґранти з Німеччини й Австрії, які по-мачушиному трактували Український відділ і пильно стежили за тим, щоб в його передачах в Україну не було жадної української „політики". Євгенія Залевська не раз мусіла захищати українські програми від несправедливої, дискримінаційної критики її „босів". Ті самі проблеми мав і її наступник полк. Кедровський, який через це і зрезиґнував.

У 1968 році Є. Залевська пішла на пенсію після 19 років служби, але на прохання тодішньої адміністрації допомагала ще деякий час Українському відділові як позаштатна співробітниця. 1970 року вона остаточно відійшла від праці в „Голосі Америки" і присвятила себе родинному життю.

Родиною для неї були сестра Серафима та її два сини Олесь і Віктор, яких вона відшукала після війни в одному з таборів Ді-Пі в Німеччині і спровадила до ЗСА, спочатку до Ню Йорку, а потім до Вашінґтону. Не маючи власних дітей, вона звернула всю увагу і любов на дітей своєї сестри і, так би мовити, вивела їх в люди. Сестра та її діти були для неї усім, і в допомозі їм вона бачила ціль свого життя. Коли її сестра померла, Євгенія не знала про це, бо вона тоді перебувала в піклувальному домі, важко хвора.

Євгенія Залевська була незвичайно скромною людиною. Вона не гналася за почестями, і коли після резиґнації полк. Кедровського їй пропонували знову перебрати керівництво Українського відділу, вона категорично відмовилась. А коли вона виконувала обов'язки керівнички відділу, вона не вдавала із себе великого „боса", а була доступна і привітна для всіх співробітників, за що її всі любили і шанували.

Життя Євгенії Залевської було нелегке. Вона рано втратила батьків, пережила трагедію невдачі українських Визвольних Змагань, не зазнала щастя у подружньому житті, довгий час не знала, що сталося з її улюбленою сестрою і братом, з якими розлучилась ще перед війною. Вона була дуже вразлива на такі акти долі, чи скоріше недолі, і реагувала на них у своїх віршах, які вона писала нишком „не для людей і не для слави", як писав Шевченко, а для себе. Її вірші під заголовком „Моя пісня" видала нюйоркська „Жіноча громада" 1943 року. З них віє самотністю і болем з приводу власних нещасть і трагедії рідного краю. Ось вступний вірш:

Моя пісня зродилась від муки.
Моя пісня купалась в сльозах.
Мою пісню плекала розпука
Жаль пекучий будив по ночах.

Але, якщо йдеться про майбутнє України, то її поезія сповнена оптимізму. У вірші „Різдвяний привіт" вона заявляє бадьоро:

Ще прийде та днина.
Так ждана хвилина.
З руїни повстане наш край.
І буде там воля.
І буде там доля.
І сонцем всміхнеться наш край.

Поховано Євгенію Залевську 24-го листопада в українській частині вашінґтонського цвинтаря при Пенсильванія Авеню при участі малого гуртка рідних і приятелів. Відпровадив її на вічний спочинок православний священик о. Петро Будний.

Д. К.

Розв'язано Відділ УККА в Лорейні

Президія Надзвичайних загальних зборів Відділу Українського Конгресового Комітету в Лорейні, Огайо, в особах Віктора Влашина, голови, та Степана Гончаренка, секретаря, повідомляє, що репрезентувати чи виступати в імені згаданого Відділу УКК неможливо, тому що громадяни міста Лорейну у неділю, 10-го червня 1984 р. на Надзвичайних загальних зборах розв'язали цей Відділ і він більше не існує.

Відбулися загальні збори 233-го Відділу УНСоюзу

Управа 233-го Відділу Українського Народного Союзу в Лорейні, Огайо, повідомляє, що річні загальні збори Відділу відбулися в неділю, 8-го квітня 1984 року, на яких вибрано Управу в такому складі: Степан Ганчарик — голова, Марія Крайчик — заступник голови, Юрій Сілецький — секретар, Тетяна Сілецька — заступник секретаря, Михайло Боївка — скарбник.

На Загальних зборах на внесок В. Сілецького одноголосно винесено рішення переслати письмове якнайсердечніше побажання Централі Українського Народного Союзу з приводу 90 років служби для своїх членів та всього українського народу. Рішено, щоб у майбутньому УНС ще з більшим успіхом святкував своє сторіччя.

ПАЛЕСТИНЕЦЬ, ЧЛЕН терористичної палестинської групи „Чорний вересень", застрелив на вулиці Букарешту, Румунія, йорданського дипломата Асмі аль-Муфті. 40-річний йорданець був високої ранги дипломатом і служив на дипломатичній службі в країнах Східньої Европи з огляду на знання багатьох східньоевропейських мов. Румунські поліційні чинники заявили, що вони заарештували 27-річного терориста Ахмеда Мод Алі Герша, студента в Букарешті і його судитимуть згідно з кримінальними румунськими законами. Терористи з цієї групи стоять у гострому конфлікті з королем Йорданії Гуссейном і лідером Палестинської Визвольної Організації Ясіром Арафатом.

ВІЛЛІЯМ ШРЕЙДЕР, 10 днів після вщеплення йому штучного серця, увійшов у дальшу фазу реконвалесценції, а це — фізичний рух. Стан його здоров'я помітно поправляється.

Громада в Маямі відзначила Листопадові Роковини

Дня 11-го листопада ц. р. Об'єднання Українських Організацій в Маямі врочисто відзначило роковини Листопадового Чину та 40-ліття відходу у вічність Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького. Її відзначення попередили Служби Божі з панахидами.

Першого листопада в українській католицькій церкві отець парох Стефан Зарічний відправив Службу Божу та Панахиду за спокій душі Митрополита Андрея та виголосив змістовну доповідь про життя і дії Великого Мужа Української Католицької Церкви та українського народу.

В неділю, 11-го листопада, відправлено Службу Божу і Панахиду за спокій душ українських героїв, що впали на полі бою за незалежність української Держави.

В годині 1-ій по полудні в домівці Українсько-Американського Клюбу відбулась Святочна Академія, яку відкрила і провадила нею Ірина Ракуш в заступстві перешкодженого голови Об'єднання Українських Організацій в Маямі Тараса Максимовича.

Доповідь англійською мовою виголосив отець Стефан Зарічний. Він вказав на велику любов до України тих, які впали на полю бою за батьківщину.

І. Ракуш виголосила змістовну доповідь українською мовою, в якій подала огляд подій, які мали підготовчий вплив на чин Першого Листопада.

Поему „Листопад" Романа Купчинського продеклямувала учениця „Рідної Школи" Таня Венгльовська.

Після короткої перерви виступили відомі зі своєї громадської діяльности сестри Дана і Ганя Максимовичі. Дана проспівала з почуттям пісні „Тихо, тихо Дунай воду несе" і „Воля" під акомпаньямент своєї сестри Гані.

На закінчення Ірина Ракуш подякувала виконавцям програми і всім присутнім за участь та повідомила, що збірка на українських воєнних інвалідів принесла 250 дол.

Відспіванням національного гимну „Ще не вмерла Україна" закінчено свято.

Микола Ракуш

Ділимось сумною вісткою з Ріднею, Приятелями й Українським Громадянством, що 16-XI-1984 року, після недуги упокоїлася в Бозі, наша Найдорожча Приятелька

бл. п.

ЄВГЕНІЯ ЗАЛЕВСЬКА

Тлінні останки Покійної похоронено на Українському Національному Цвинтарі-Пам'ятнику ЗСА в Вашінґтоні, Д.К.

Невимовним горем прибиті:

РОДИНА — ПРИЯТЕЛІ

З глибоким смутком повідомляємо всіх Рідних і Знайомих, що дня 15-го листопада 1984 р. в с. Петрики, біля Тернополя помер

бл. п.

ЙОСИФ НАКОНЕЧНИЙ

ПОХОРОН відбувся 17-го листопада 1984 р. у селі Петрики.

У важкому горю:

невістка — ЛІДА і внучка МАРІЯ у Львові
дочка — ОКСАНА з родиною в Тернополі
дочки — РОМА і ЛЮБА з родинами у Львові

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що з Волі Всевишнього в четвер, 29 листопада 1984 р. після важкої недуги, прийнявши Найсвятіші Тайни, заснула вічним сном наша Найдорожча Дружина, Мама, Донька, Бабця і Сестра

бл. п.

ЛЮБОМИРА БОЙКО

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в церкві св. Михаїла в Чері Гилл, Н. Дж., 3-го грудня 1984 р..

У глибокому смутку:

СТЕФАН — чоловік
РОКСОЛЯНА ПОДПІРКА — дочка з чоловіком КАРЛОМ і дітьми РОМАНОМ І АДРІЯНОМ
ТЕРЕНЯ ДЯЧОК — дочка з чоловіком ОРЕСТОМ та дітьми АНДРІЙКОМ І МАРКОМ
МОТРЯ — дочка з нареченим ДАВИДОМ ВОТЕРЗ
ВІРА — дочка
АНДРІЙ, ЮРІЙ, НЕСТОР, МИРОН — сини
КАРОЛИНА І СТЕПАН КОНРАДИ — родичі
ІГОР І БОГДАН КОНРАДИ — брати з родинами
Ближча і дальша родина в Україні та поза її межами.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Замість квітів на могилу, згідно з бажанням Покійної, просимо складати пожертви на Українську Католицьку Церкву св. Михаїла при:

675 Cooper Landing Rd.
Cherry Hill, N. J. 08002.

ЧИ НОВИЙ...

(Закінчення зі стор. 2)

Католицької Церкви.

У репліці на статтю в „Нюзвік" подано вагомість синодального правління УКЦ. Тим часом Папа в листі до „Їх Святости Патріярха Пімена" заперечив важливість осудження т. зв. Львівського Собору (1946 р.), який зліквідував нашу Церкву в Україні. Це осудження було видане Священним Синодом УКЦ в 1980 році, що його Папа для нашої Церкви сам встановив. Листування Івана Павла II з Піменом було поміщене пресі в липні 1981 року.

Це перекреслення значіння постанови православного синоду УКЦ в справі колишньої ліквідації Церкви в Україні є рівночасно зі сторони Апостольської Столиці підтримкою і признанням тієї ліквідації. Невже ж ми того не розуміємо? Наша Церква в Україні засуджена на загибіль.

Яке значіння має синодальне правління? „Вісті з Риму" (січень 1984 р.) подали: „Створення епархії в Пармі, Огайо, не було предметом нарад Священного Синоду в 1980 році", а відновлення Перемиської епархії не можна дочекатися, хоч там вірні її більше потребують як в Пармі. Про звернення українських вірних в Польщі до польського списопату Папа певно знає але немає ніякого результату. Наші вірні шукають притулку у римо-католиків чи православних. Там наша Церква теж пропаде.

Та найважнішим у повідомленні Митрополичої філядельфійської канцелярії є: „Церква сказала нам не титулувати нашого Верховного Архиєпископа Патріярхом". Це є найбільший удар в сторону нашої Церкви. Це сталося тепер за понтифікату Івана Павла II і не важливо хто на це дав свій підпис.

Патріярхат і титул Патріярха не є пов'язаний лише з особою св. п. Патріярха Йосифа Сліпого. Це належиться кожному наступному первоієрархові нашої Церкви, щоб патріярхат залишився живим і можна було його продовжувати. Це справедлива позиція слушних змагань, завершення повноти прав нашої Церкви, гарантія її дальшого існування.

Блаженніший Патріярх Йосиф залишив цю спадщину Блаженнішому Мирославові, який підтримані нашим єпископатом, має право і обов'язок її передати далі. Ця спадщина є підставою перетривання нашої Церкви.

Свідомих мирян УКЦ лякає візія патріярха Віссаріона, якому за працю і відданість ідеї об'єднання Церков Папа надав зовсім особисте відзначення: титул Константинопільського Патріярха.

Невже ж тепер, в час понтифікату Івана Павла II на дипломатичний ватиканський шахівниці, завдніє рукою Римської Курії поставлене повторення і втілення тої візії у іншій особі? Для сповнення далекойдучих грізних плянів для нашої Церкви може й перекреслення Берестейської Унії?

Наш церковний провід і маси довіреного йому стада, здається, такої можливости не добачають.

Із „Завіщання" Патріярха Йосифа, що є джерелом нашої сили, тепер голосно лунає до нас усіх, до єпископату, духовенства і мирян: „Браття як діти світла ходіть... І не беріть участи в безплідних ділах тьми, але радше осуджуйте їх, бо що вони творять соромно є й говорити..." (Еф. 5:8, 11). До байдужих і незрячих кличу: „Встань, ти, що спиш, і воскресни з мертвих, і освітить тебе Христос..." (Еф. 5,14). Ще і ще благаю вас усіх: „Будьте печаттю мого апостольства" (І Кор. 9,2) ...„Бодріться, стійте в вірі, будьте мужні..." (І Кор. 16,13), бо хоч ми „У всьому скорбні, та не здавлені, безнадійні та не розпачливі, гонені та не покинуті, повалені та не загиблі" (II Кор. 4, 5-9).

Дарія Миндюк
Нюарк, Н. Дж.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

УСВТ „Ч.Січ"-Мадярський С. К. 2 : 0

Цими першенськими змаганнями вищої дивізії копаного м'яча Гарден Стейт Ліги, що відбулися в неділю, 25-го листопада ц. р., „Ч. Січ" закінчила осінню рунду розгривок, в яких здобула чотири перемоги, три реміси та зазнала дві поразки.

Маючи досі здобутих 11 точок, „Ч. Січ" займає в показнику табелі ігор третє місце. В звітовій зустрічі наша дружина мала значну перевагу, головно в першій половині, коли і здобула обидва голі. В 16-ій хвилині з гарної акції нападу Ігор Чижович здобув ведення 1:0. В 22-ій хвилині Марко Хмілевський, як пізніше показалося, встановив кінцевий вислід зустрічі 2:0.

Після перерви „Січовики" знизили темпо гри, чим захотили мадярських футболістів до частіших контратак в підворіття „Ч. Січі", які, проте, успішно ліквідували оборона і воротар господарів. У кінцевій фазі цих змагань „Січовики" створили декілька чергових можливостей до здобуття голів, але цим разом наші стрільці не змогли попасти в ціль з найближчої віддалі.

Склад „Ч. Січі": Хамуляк, Ткач, Зуліїо, Саба, Брієнза, А. Бакун, Хмілевський, Д. Бакун, Букачевський, Чижович, Торій, Рубалевський, д-р В. Бакун, Вебер. Провідник Вол. Бакун.

(от)

УСК Ню Йорк-Ню Сіті С. К. 2 : 3

Були це змагання за чашу Космополітальної Ліги, яку в минулому році здобула наша дружина. В цих змаганнях ІІ-ї рунди, що пройшли в неділю, 18 листопада ц. р., слабший клюб, яким є Ню Сіті, справив для наших футболістів неабияку несподіванку. Вже в 25-ій хвилині суперники зуміли здобути ведення 1 : 0 з одного із нечисленних рейдів на наші ворота. Кілька хвилин пізніше Михайло Чарний не використав карного стрілу, що його признав суддя за фавль на карному полі Ню Сіті.

Щойно після перерви в 55-ій хвилині з чергового карного стрілу Мартінез вирівняв вислід 1 : 1. Одначе в 68-ій хвилині суперники вдруге здобули ведення 2:1. В 86-ій хвилині Мартінез, цим разом з гарної подачі Караска, знову вирівняв вислід 2:2.

Були можливості виграти змагання, коли УСК притиснув суперників під їх ворота, одначе цим разом щастя було на боці Ню Сіті, які, провівши одну контратаку у 89-ій хвилині, закінчили її здобуттям рішального для перемоги голя.

Таким чином, УСК відпав від дальших ігор за цю чашу і тепер повинен концентруватися за вдержання першого місця в ІІ-ій дивізії, яке під сучасну пору займає і цим самим здобути право авансу до вищої дивізії Космополітальної Ліги, в якій колись відігравав першорядну ролю.

Склад УСК: Ксавір, Нюгоф, Паласій, Сільва, Ляскано, Мартінез, Караско, Альвез, Мицак, Чарний, Гевара, Жовтий, Зінкевич, Вербицький, Коваленко. Провідник і грачючий тренер-Стефан Коваленко.

КНИЖКА—СПОМИН О.СКОЦЕНЯ ВЖЕ В ДРУКУ

Цими днями прийшла до нас вістка, що довго очікувана книжка-спомини Олександра „Леня" Скоценя п. н. „З футболом у світ" вже друкується в одній з друкарень в Торонто. Згідно з договором, книжка появиться в розпродажі в травні наступного року. В зв'язку з великими фінансовими коштами друку, що їх не може покрити сам автор, в різних містах ЗСА любителі спортової літератури продовжують добровільні збірки на покриття коштів цього видання.

На терені східних ЗСА збіркою завідує Управа УСЦАК-Схід, що її проводять Мужі довір'я, до яких останньо припучилися д-р Іван Ярош і інж. Євген Змий. На терені Дітройту збірку проводить Володимир Кізима.

З тієї нагоди Управа УСЦАК-Схід проголошує перший лист-жертвовавців, які на видавниче конто тієї книжки зложили такі пожертви: по 100 дол: УСВТ „Чорноморська Січ" Нюарк, УСО „Тризуб" Філядельфія, д-р Іван Ярош, інж. Євген Змий, Антоні на Змий; по 50 дол.: інж. Мирон Гнатейко, СУК „Провидіння", Кредитівка „Самопоміч" Нюарк, УСЦАК-Схід, Кредитівка „Самопоміч" Джерзі Сіті, Віктор Роговський, д-р Тарас Шегедин, Ігор Малачук; по 25 дол.: інж. Богдан Гайдучок, Юрій Голюка, Євген Федак, Олександер Ярош, д-р Ірина Терлецька; по 20 дол.; Роман Іськів, Олесь Голюка, Сергій Сахарук, Іван Каз; по 15 дол.: Юрій Юрків, Володимир Салабун, 10 дол.: Євген Кордибан.

(от)

ВІСТКИ З УКРАЇНИ

„Дніпро"Дніпропетровське-Ленінград 0 : 1

В цих змаганнях, що відбулися 12-го листопада ц. р. в Дніпропетровську, місцевий клюб „Дніпро", минулорічний чемпіон, що ввійшов до чвертьфіналу за чашу Европи, практично втратив можливість повторити свій минулорічний успіх, програвши лідерові вищої ліги 0 : 1.

„Чорноморець" Одеса—ЦСКА (Армія) 6 : 1

Цим змаганням у Москві приглядалося тільки 600 осіб. Футбольний клюб армії вже не має можливости залишитися у вищій лізі і тому цілковито втратив підтримку своїх симпатиків. Завдяки цій перемозі „Чорноморець" висунувся на 6-те місце в показнику табелі, друге вище місце між українськими клюбами після „Дніпра" на всіх 18 клюбів вищої ліги СССР.

Москва „Торпедо"—Київ „Динамо" 2 : 2

При участі тільки 1900 глядачів на московському стадіоні „Торпедо" київське „Динамо" закінчило свою чергову зустріч ремісовим вислідом 2:2. В показнику табелі після 32-ої рунди змагань киявляни займають 10-те місце.

Харків „Металіст"—Вільнюс „Жальгіріс" 3:2

В цих змаганнях в Харкові, яким приглядалося в часі 5-ти степенів морозу 10,000 любителів футболу, місцевий клюб „Металіст" здобув перемогу з литовською дружиною вислідом 3:2. Після тієї перемоги „Металіст" опинився на 12-му місці в табелі ігор.

Донецьк „Шахтар"—Мінськ „Динамо" 2 : 0

На ці змагання прибуло 11,000 глядачів у Донецьку, в яких українська дружина вуглекопів перемогла сухим вислідом сильну білоруську дружину 2:0. „Шахтар", маючи здобутих 29 точок, займає в показнику табелі ігор вищої ліги СССР 13-те місце.

До остаточного закінчення цьогорічного сезону залишилося усім клюбам відбути по два змагання, які мають ще вирішити долю другого і третього місць, як теж 17-го і передостаннього, з якого дружина випадає до нижчої І-ої дивізії.

(от)

ПОМЕР...

(Закінчення зі стор. 1)

ною і великим любителем церковного співу.

Св. п. Л. Голінатий осиротив дружину д-р Лідію з Ходоровських, дочок Графіку Марійку Голінату, і Таїсу Богданську, сина Миколу з дружиною Маріон, і трьох внуків та велику родину.

Панахида відправиться в похоронному заведенні Литвина, 1600 Стайвесант авеню, Юніон, Н. Дж., у п'ятницю, 7-го грудня в год. 7:30 вечора. Похорони від прави відбудуться у суботу, 8-го грудня, в 9-ій год. ранку в тому ж заведенні, а відтак в год. 9:45 в церкві св. Івана Хрестителя і на українському православному цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Замість квітів на могилу св. п. д-ра Л. Голінатого родина просає складати пожертви на журнал „Вісті Комбатанта" або на виховання молодих священиків.

ПРОПУЩЕНИЙ РЯДОК

У статті редактора Івана Кедрина п.з. „Народини і загин Українського Народного дому в Ню Йорку" („Свобода", ч. 231, з 5-го грудня ц.р.) помилково пропущено речення: „У моїх споминах і коментарях з-перед 8-ми років названо помилково перше ім'я інж. Мирона Лепкалюка — "Михайлом", за що його перепрошую". У цій же статті треба теж читати: „Попередній голова Дирекції УНДому Михайло Салдан..." — Ред.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

ЧЕТВЕР, 13-ГО ГРУДНЯ 1984

Ню Йорк, Н.Й. -325-ий Відділ УНСоюзу, Товариство Запорожська Січ, відбуде свої річні Загальні збори у четвер, 13-го грудня ц.р., о годині 5-ій по полудні в приміщенні при 240 Іст 6-та Вулиця в Ню Йорку. Просимо всіх членів прибути.

Василь Цюпа,
секретар